

indbyde de Herrer til at komme til Esbjerg. Der er der adskilligt, som De kunde have Udbytte af at se, og som kunde trænge til at nyde Fremme. Jeg vil altsaa ingenlunde bebrejde Finansudvalget, at det har foretaget en saadan Rejse. Maaske har den været for hurtig og kunde have været omhyggeligere planlagt, det skal jeg ikke sige noget om, det mener jo i alt Fald den sønderjydske Presse. Men at Medlemmerne ser sig om for at sætte sig ind i de Ting, de har med at gøre, det er til Gavn for Rigsdagens Arbejde og for Rigsdagens Værdighed.

Derimod maa jeg sige, at jeg ikke forstaar, hvad Landstingets Finansudvalg skulde der. Jeg ved i det hele ikke af, at Landstingets Finansudvalg er nogen særlig nødvendig Indretning. Jeg har aldrig nogen Sinde hørt, at noget Menneske kunde forklare, hvad Landstingets Finansudvalg egentlig skulde gøre paa denne Tid af Aaret. Jeg forstaar, at det kan have noget at bestille i de sidste 8 Dage af Marts, men hvad det har at bestille nu eller i de nærmeste 3—4 Maaneder, det er og har altid været mig en Gaade, og jeg har, som sagt, endnu ikke kunnet finde et Menneske, der kunde forklare mig det. Derfor synes jeg nok, at Landstingets Finansudvalg var som en Overkomplet paa den Rejse. Landstingets Finansudvalg kan man vist sige nyder samme Berømmelse som Blindtarmen. Der er mange store Videnskabsmænd, der mener, at Blindtarmen er et ædelt Organ, som de levende Skabninger ikke kan undvære, i hvert Fald ikke vor Race, og som man skal yde al Respekt, men aldrig har nogen kunnet sige, hvad den skulde bruges til. Det samme gælder om Landstingets Finansudvalg; det er ikke blevet sagt endnu, hvilken Opgave det har i Tilværelsen. Jeg ved jo, at det i sin Tid er oprettet, vist paa Initiativ af afdøde Professor Matzen, som et Skaktræk imod dette høje Ting — saadan en Ting som et Finansudvalg maatte Landstinget ogsaa have. Men hvorfor man nu skal grave det op og sende det omkring i Landet som et andet Spøgelse, der gør Landet usikkert, hvor det kommer, og fremkalder Kritik i Pressen og andre Steder, kan jeg ærlig talt ikke indse, og jeg synes, det er ganske overflødig. Endnu mere overflødig synes jeg, det er, at man paa alle saadanne Rejser har en hel Skok af Embedsmænd med. Ogsaa ved denne Lejlighed havde man en hel Flok af Embedsmænd med. Hvad de skulde der, begriber jeg ikke. De har jo været der før alle sam-

men. Vistnok alle de Embedsmænd, vi overhovedet har, for jo ned til de slesvigske Landsdele, saa snart der var Tale om, at den gamle Grænse blev flyttet. Jeg tror endogsaa, at de stod i Kolding den Morgen, da Grænsepælene, i alt Fald figurligt, blev flyttet. De havde lejet sig de fornødne Automobiles og for i Huj og Hast ned over Grænsen og besatte de sønderjydske Landsdele. Om det var for at have Valutaen, at de kørte i Automobiles, ved jeg ikke, men det vil jeg næsten antage, for andre vilde have kørt i Jernbane. Men da Statsgældsdirektøren var med, vil jeg antage, at Valutaen var i de rigtige Hænder, for det er jo en Mand, der altid sparer, i hvert Fald paa alt andet end paa de „Ben“, han sidder inde med. Men hvorfor Embedsmændene i det hele skal fare saadan omkring i Landet, begriber jeg ikke. Embedsmændene maa faa deres Instrukser fra de Herrer Ministre eller fra de Herrer Ledere i Etaterne og ikke saaledes køre omkring og ødelægge Landets Penge. Medens jeg altsaa mener, at Rigsdagsmændene selvfølgelig skal se sig om for at vide, hvad de gaar med til at bevilge, kan jeg ikke erkende, at det er nødvendigt for dem at rejse i saa stort Selskab som her og ved alle mulige Lejligheder i Sommer.

Men maa jeg, naar der er Tale om Anvendelsen af de 3 Mill. Kr., sige, at det er jo ikke Rigsdagen selv, der bruger alle disse Penge. Det er denne kostbare Stenkiste, vi bor i, og det er alle de fremmede Mennesker, som kommer her, der for en stor Del sluger Pengene. Jeg ved ikke, hvor mange det er, der har til Huse her, men det synes at være saadan, at enhver som helst Organisation eller Selskab, der kommer til Byen, kan gaa her op og faa Lokale, hvis de har vanskeligt ved at faa det andre Steder eller ikke har Raad til at leje det andre Steder. Rigsdagens Hus er blevet et offentligt Udlejningslokale, som enhver kan gaa op og tage i Besiddelse. Undertiden kommer der en stor Flok Mennesker, som vi ikke kender noget til, og tager Lokalerne i Besiddelse, ja, undertiden er der en hel Hærskare af Damer, som tager vore mest private Lokaler i Brug, saaledes at en stakkels Rigsdagsmand ikke ved, hvorhen han skal vende sig i Livets mere alvorlige Øjeblikke. Det forekommer mig, at man dog kunde holde lidt til Raade med denne Udlejning af Rigsdagens Lokaler. At man laader Redaktørerne for de forskellige Partier holde Møder her, eller som forleden Venstres Be-